

MARIE REJFOVÁ

KDO MÁ POD ČEPICÍ

A JINÉ POVÍDKY



**KDO MÁ POD ČEPICÍ
A JINÉ POVÍDKY**

KDO MÁ

MARIE REJFOVÁ

POD ČEPICÍ A JINÉ POVÍDKY



Mystery Press

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřová, 2023
Cover Art & Illustrations © Daniel Špaček, 2023
Book Design © Veronika Kopečková, 2023
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-542-5 (pdf)

Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství **MYSTERY PRESS**

Josefína Divišková

**KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ
KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI
KDO MAŽE, TEN JEDE
KOČKA MYŠI NENECHÁ
KDYŽ SE VOSY VYROJÍ
JAKO VEŠ V KOŽICHU
KDO MÁ POD ČEPICÍ A JINÉ POVÍDKY**

Ebookové novelky

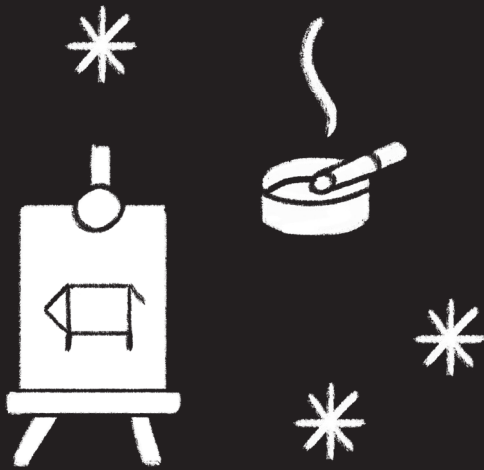
**KDO MÁ POD ČEPICÍ
KDO MÁ ZA UŠIMA**

Samostatné knihy

POVÍDKY SMÍCHOVSKÉ

Připravujeme

JAK SE VAŘÍ NETOPÝŘI



KDO MÁ POD ČEPICÍ

Josefína mrkla na radniční věž na opačné straně náměstí. Hodiny unaveně odbily osmou, jako by i ony ztratily chuť v tomhle mrazivém dni cokoliv dělat. Proklestila si cestu skupinkou důchodců namáčkaných na hlavní dveře poštovního úřadu a rozladěně přidala do kroku, což bylo vzhledem k ledovce pokrývající dláždění chodníku dost riskantní rozhodnutí.

Ale neměla na vybranou. Z těch tří týdnů, které učila na místní umělecké škole, přišla do práce včas jen třikrát. Uvádělo to v nelíčený úžas nejen její kolegy ze sboru, ale i ředitelku Evu Vágnerovou, jejíž výraz „tohle už přesahuje všechny meze“ nevěstil vůbec nic dobrého. Josefína ale svou absenci považovala stále za úspěch.

Konečně. Zahnula za roh, přešla malý parčík a vydala se kolem železného plotu, za nímž stála škola. Tak jako každé ráno i dnes přejela rukou po pokroucených kovaných tyčích statečně odolávajících pravidelným nájezdům bezdomovců. Znovu ji uspokojil fakt, že žádná nechybí, a v daleko lepší náladě vešla do budovy.

Ovanul ji teplý proud vzduchu a vůně terpentýnu. Kromě bytu školníka a tanečního sálu se v přízemí nacházela malá výstavní síň. Ze stěn na člověka zíraly obrazy žáků, na podlaze i improvizovaných podstavcích stály neuměle vymodelované skulptury, vázy, kachle a další dětské výrobky z keramiky. Uvědomila si, že na ni ve třídě čeká halda výkresů, které musí ještě dnes zapaspartovat,

a obrátila oči v sloup. Místo toho, aby stála u plátna, bude se patlat s lepidlem...

Někde nahoře bouchly dveře a ven se spolu s chlapeckým smíchem vyvalily pečlivě odměřované klavírní stupnice. Zula si kozačky a jen tak v ponožkách opatrně vystoupala do prvního patra. Zvuk klavíru utichl. Rozhlédla se jako zloděj a potichu se proplížila kolem ředitelny. Jemné cinkání ozývající se zevnitř prozrazovalo, že její šéfová si právě uvařila čaj, což pro Josefínu znamenalo skoro deset minut k dobru. Po špičkách vyběhla do podkroví, kde byla prostorná třída výtvarné výchovy a ateliér v jednom.

„Pane Žemličko,“ zaslechla kolegu Ivana Chatrného, „to, co mi tady říkáte, mě opravdu nezajímá. Řeknu ředitelce, že kašlete na svou práci.“

„Takovejch pár maličkosť, a vy s tím hned za Vágnerovou!“ pronesl vztekle druhý hlas.

„Maličkosť! To je tak těžký na noc zapnout alarm?! To snad nemyslíte vážně!“ rozčiloval se Ivan.

Jako sochař stojí Chatrný za starou bačkoru, pomyslela si Josefína, když potichu zaplula do miniaturní šatny hned vedle třídy, ale v tomhle má pravdu. Školník Žemlička měl rozhodně vřelejší vztah k alkoholu než ke svým povinnostem.

„To je pořád dokola: zapni alarm, vypni pec, zapni pojistky, vypni topení...“ vrčel dotyčný.

„Na shledanou!“ přerušil ho Ivan nekompromisně.

Kolem šatny prošel školník zlostí rudý až k uším odstávajícím od jeho plešaté hlavy.

„Dobrý den,“ pozdravila ho a vykoukla za ním na chodbu.

„Jo!“ štěkl přes rameno místo odpovědi a ztratil se na vrcholu schodiště.

„Josefíno?“ ozval se Ivanův hlas.

„Ano?“ Vklouzla do svých křiklavě fialových balerín.

Odmítala nosit šeredné pantofle, které ředitelka všem zaměstnancům pořídila ze školního fondu. Svlékla si kabát, stáhla tmavé vlasy do culíku a vešla do třídy.

Ivan se skláněl nad dlouhým pracovním stolem plným dětských obrázků a s jazykem vystrčeným mezi zuby lepil papírový rámeček na poslední z nich. V triku a úzkých džínách vypadala jeho vytáhlá hubená postava ještě neduživěji než obvykle. Bledý obličej, je muž dominoval špičatý nos, rámovaly světle hnědé vlasy, stylizované do bohémsky pačesatého účesu. Působil křehce, jako by se jeho tělo mělo každou chvíli rozpadnout. Nešlo jí na mysl, jak někdo tak subtilní dokáže celý den bušit majzlíkem do kamene. Vůbec jediné pochopitelné na tomhle třicátníkovi bylo jeho příjmení.

Když vešla, vrhl na ni zamilovaný pohled. V duchu si povzdychla a rozhodla se, že bude na Ivana Chatrného dnes milá. Už jen proto, že udělal práci za ni.

Přistoupila k němu a usmála se: „Ženu se do práce a už mám hotovo.“

„Nemohl jsem ráno spát,“ řekl se špatně předstíraným klidem a narovnal se.

To ti tak budu věřit, pomyslela si, ale faktem zůstalo, že jí ušetřil spoustu času, rozčilování a upatlané ruce.

„Díky,“ obdarovala ho svým nejroztomilejším úsměvem. Musela při tom zaklonit hlavu jako turista pod Eiffelovou věží. „Vstávání do práce je snad ta nejhorší věc na světě.“

Významně na ni pohlédl. „Člověk si zvykne na všechno. Zvlášť když se do práce těší.“

A jejda, zatrnulo jí.

„Ojakživa jsem žila na volné noze,“ pokusila se stočit hovor jiným směrem. Než bude pozdě. „O praktické věci se staral manžel.“

„Poslední dobou se do školy těším hodně,“ pokračoval, aniž by jejím slovům věnoval sebemenší pozornost.

V počínající panice mrkla ke dveřím. Mohl by někdo přijít...

„Muž vozil Vincenta – to je náš syn – každé ráno do školy,“ pravila překotně. „Zařizoval věci kolem domu, financí.“ A své milenky, dodala v duchu.

Pokročil k ní. Krční obratle jí samou námahou luply.

„Je právník,“ nevzdávala se. „Praktické věci mu šly vždycky líp od ruky.“

„Napadlo mě,“ podrbl se rozpačitě na krku, „nechtěla byste...“
Krindapána.

„Nechtěla byste zajít na večeři?“

„Já...“ koktala. „Dnes?“ Protáhla se kolem něj k psacímu stolu, který užívali společně, a vzala do rukou malou, červeně glazovanou misku. Na jedné straně byl namalovaný drobný černý ptáček.

„Hezká,“ pokusila se odvést řeč stranou.

„Ráno mi ji dala matka,“ přiblížil se k ní tak opatrně, jako by čekal, že mu ten kus keramiky hodí do obličeje. „Jestli na dnešek nic nemáte?“

„Nemám, ale...“, marně přemýšlela, jak z celé situace vybruslit.

„V sedm?“

Tak.

„Tak jo,“ přikývla. Nějak to dopadne. Ostatně od rozvodu si se žádným mužem ven nevyšla.

„Paráda!“ zavýskl jako kluk, ale rychle se vzpamatoval a pokusil se zatvářit distingovaně.

K Josefíně nesmírné úlevě nedostal k dalším projevům náklonnosti už příležitost, protože v ten okamžik se chodbou rozlehl klapot podpatků a do místnosti vkráčela žena v těsném kostýmku. Když spatřila Josefínu, zarazila se a mimoděk mrkla na hodinky.

„Dobrý den,“ pozdravila ji Josefína s úsměvem od ucha k uchu a položila nádobku zpět na stůl. Rozhodit Evu Vágnerovou hned takhle po ránu bylo nečekaně příjemné. Nesnášela ředitelčinu pečlivě

udržovanou vizáž dámy z lepší společnosti a snobské manýry. Možná kdyby nosila pantofle jako ostatní...

Ředitelka nehnula brvou a obrátila se k Ivanovi: „Jste hotový?“
„Úplně,“ ošil se.

Změřila si ho zkoumavým pohledem. Sahala mu sotva po ramena, ale v ten moment to byl on, kdo nabral trpasličích rozměrů. Nikdo netušil, jak to tahle žena dělá, ale seděla na postu ředitelky jako žába na prameni. Nezničitelná a věčná.

„Dobře,“ řekla, aniž by z něho spustila zrak. „V devět hodin vám, Josefíno, přijdou děti na keramiku.“

Při troše úsilí Josefíně úsměv z tváře nezmizel. Hodiny se školkáci, jak nazývala své nejmenší svěřence, nebyly sice z jejích nejoblíbenějších, ale lepší než drátem do oka, jak by řekli její pubertální synovci Ládík a Bertík.

„Vím,“ zalhala a jala se uklízet pracovní stůl.

Do Ivana jako když píchne. „Pomůžu vám!“ přiskočil k ní.

„V pohodě.“ Ustoupila krok stranou a nechala ho, aby se činil místo ní. Byl opravdu legrační. Možná že ten večer nebude úplně marný.

„A poznamenejte si, že zítra dopoledne bude porada,“ připomněla se ředitelka.

„Ano, ano,“ odvětila natěšeně, jako by ji nazítří čekalo ohromné povyražení.

Jenže ve skutečnosti to pro ni znamenalo obavy, aby nezaspala, nekvalitní spánek zpestřený několika nočními pochody na záchod a ranní let přes město.

Ivan srovnal výkresy do úhledného komínku a dal si ruce v bok. Eva Vágnerová si striktně zakládala na tom, aby chodby městského úřadu a stěny tamních kanceláří krášlily práce dětí z její umělecké školy. Dělo se tak již léta, bez ohledu na to, kterého měl Brod starostu.

„Odesu je během dopoledne,“ zamumlal.

Ředitelka nesouhlasně našpulila rudé rty, ale neřekla nic a odešla.

Když její kroky dole pod schody odezněly, Josefína si sedla a ospale si položila hlavu do dlaní. „Budete vařit kafe, Ivane?“

„Pro vás cokoliv, Josefíno,“ nasadil výraz varietního kouzelníka a jakýmsi eskamotérským kouskem se v jeho ruce objevila igelitová taška s reklamou na známý časopis pro pány. Zatřepal s ní, ale místo bílých králíčků vytáhl pytlík mleté kávy.

„Čerstvá,“ pronesl triumfálně.

Zatleskala.

Položil sáček na stůl, natáhl se pro výkresy a nacpal je do tašky.

Bylo jich pouze deset. Ale i kdyby se do třídy nahrnula jen polovina z nich, nepřestala by Josefína počítat minuty, které zbývaly do konce hodiny.

„Paní učitelko,“ popotáhl chlapeček v modrém tričku v čele stolu a utřel si nudle hřbetem ruky špinavým od keramické hlíny. „Mně to nejde.“

„Máš hotovou kuličku, Pavlíku?“ přešla k němu.

„Mně to nejde,“ kníkl znovu nad neforemnou hroudou.

„Ježišmarjá!“ plácla se do čela drobná holčička s kudrnatými blondátými vlásky a růžovým sobem na bílém pleteném svetříku. „On neumí kouli!“

Děti se rozesmály.

„Janičko!“ napomenula ji Josefína. „Vezmi si váleček a udělej placičku.“

„Laura mi ho nechce půjčit! A Honzík taky ne!“ žalovala na ostatní děti.

„To není pravda!“ ozvali se dotčení.

„Je!“ Janička zkrabatila andělský obličej zlobou a založila si ruce na prsou. „A mě už to nebaví!“

„Přestaň!“ zvýšila hlas Josefína a ukázala na dívčinu dokonalou kuličku. „Vyhlaď si to vodou!“

Raději se otočila k dětem pracujícím na druhé straně stolu. Tahle Janička Pařízková bylo učiněné boží dopuštění. Programově rozmazlovaná příliš zaměstnanými rodiči si dělala, co chtěla, bez ohledu na okolí. Tím doháněla k naprostému šílenství učitelky v mateřské škole a „hlídací tety“, které se u nich doma střídaly jako roční období.

„Tak, Lucinko,“ Josefína se sehnula k holčičce se zrzavým copem a milionem pih na nose. „Obtáhni si drátkem šablonu. Opatrně, abys kočičce neuřízla ocas. Přidám ti ještě na ouška a čumáček.“ Sehnula se k igelitovému pytli položenému na zemi, v němž uchovávala vlhkou hlínu, a zajela prsty do mazlavé hmoty.

„A proč neděláme pejska?“ zeptala se dívenka.

Josefína pokrčila rameny a položila před holčičku ždibec šamotky. „Kočičky jsou taky hezké.“

„To jsou,“ popotáhl nosem Pavlík. „Ale smrdí.“

„Ne, ne!“ oponoval brýlatý Honzík a zavrtěl se na židli, jako by měl v zadečku osiny.

„Jo, jo!“ nedal se Pavlík.

„Našemu tátovi smrdí nohy,“ přispěla do hovoru růžolíčí Laura, zatímco s vyplazeným jazykem usilovně měnila kuličku v mikroskopicky tenkou placku. „Proto s ním maminka už nespinká v posteli.“

„Lauro! Máš to moc tenký!“ vzala jí váleček z rukou Josefína. „Janičko,“ obrátila se zpět k blondýnce a strnula. Holčička podle pokynů pracovala na kuličce, na tom by nebylo nic špatného, avšak to, v čem si namáčela prsty, nebyl plastový kelímek od jogurtu, jaký používaly ostatní děti, nýbrž červená miska kolegy Ivana.

„Kdes to vzala?!“ zvolala rozzlobeně Josefína, i když předem znala odpověď.

„Na stole,“ odvětila Janička prostě. Tvářila se ještě netečněji než pletený sobík na svetříku, který mezitím získal tmavě hnědý odstín.

„Okamžitě tu mističku vrať, kde byla!“ křikla Josefína. Čert aby vzal tohle dítě! „Jestli pan učitel zjistí —“

„Slyšela jste to?!“ Kdosi ji náhle uchopil za předloktí.

Leknutím až nadskočila. Spatřila kolegyni Renatu Hadrbolcovou, kyprou učitelku zpěvu s altem objemným jako její hrudník.

„Ivanova matka je mrtvá!“ šeptala tak nahlas, že to muselo být slyšet až na druhý konec třídy.

Smůla, rande se nejspíš odkládá, proběhlo Josefině nezadržitelně myslí. Teď, když si na tu představu začala pomalu zvykat...

„Paní učitelko, já mám nudli,“ zaslechla za sebou Pavlíkovo kňourání.

„Chudák,“ pronesla Renata zkroušeně.

„Kapesník má u sebe,“ mávla rukou Josefína. Takže večer jako obvykle: sklenička bílého vína a malování.

„Jak můžete být tak cynická?“ vykulila oči Renata.

„Co?“

„Ivanovi umřela maminka,“ pronesla Renata s pečlivě odměřenou dávkou dramatického chvění v hlase. „A vy řešíte jen to, jestli má do čeho smrkat!“

„Jako Ivan?“ Teď zas pro změnu nechápala Josefína. „Pavlík má kapesník!“

„Já ho mám taky!“ ozvala se Lucinka.

„Já taky!“ nezůstala pozadu Laura.

„Já mám v trenýrkách bobek, paní učitelko,“ prohlásil Honzík se slzami na krajíčku.

Vila rodiny Dostálových se zimomřivě choulila uprostřed zmrzlé zahrady. Z komína stoupal slabý proužek kouře.

Josefína se vydala po šterkové cestičce vedoucí mezi starými ojíněnými rododendrony a plnými doušky nasávala klid, který tu vládl. Za celý den ve škole toho měla dost. Potom, co se vypořádala se

skupinou školáků, ji ředitelka zavalila úkoly tak zbytečnými, že ke konci pracovní doby dokázala udržet radostný výraz opravdu jen stěží.

Potichu odemkla vchodové dveře a opatrně je za sebou zavřela. Pár dní jí trvalo, než přišla na způsob, jak to udělat, aby nezavrzaly. Překročila stejně zrádný práh a vstoupila do studené chodby. Ještě dva metry a dostane se ke svému bytu.

„Můžeš mi, prosím tě, říct, proč se tady plížíš jako zloděj?“ promluvila její sestra Miroslava z horního schodu.

Co jí na to měla říct? Co je tady, plíží se takřka všude. V tomhle malém městě znal každý každého a Josefínu, navyklou na anonymitu pražského prostředí, naučil místní život příliš na sebe neupozorňovat.

Neměla ale nárok si na cokoliv stěžovat, neboť s manželem se z jejich pražského bytu nevytratily jen stohy spisů, které si z advokátní kanceláře nosil domů, ale i peníze. Devatenáctiletý Vincent po několika bezútešných měsících naprostého chaosu našel útočiště na koleji a ona se odstěhovala do Brodu. Zabydlela se v přízemí staré otlučené vily s kupou příbuzných nad hlavou a s největším sebezapřením přijala místo učitelky, pevně rozhodnuta udělat v brzké době vše pro to, aby nemusela ráno vstávat.

„Neplížím se,“ vzdychla odevzdaně.

Při pohledu na Miroslavu v decentním svetříku nicneříkající barvy, teplé kárované sukni pod kolena a domácích bačkorách ji znovu napadlo, jak mohli jejich rodiče přivést na svět dvě tak odlišné bytosti.

Miroslava, pečlivá, svědomitá a v každé situaci korektní profesorka historie na gymnáziu, ze všeho nejvíc uznávala svá dvě „pé“: povinnost a přesnost. Podle ní jen takový postoj dával životu řád.

Bohužel, tyto zásady striktně vyžadovala i po svém okolí – ke zlosti všech studentů, kolegů, rodiny, pošťáků, popelářů, školníků,

výpravčích i prodavaček. A samozřejmě k nelíčené hrůze Josefíny, která si „huntovala psychickou i fyzickou kondici nekoordinovaným a chaotickým přežíváním spojeným s nadměrným inhalováním ředidel a pitím alkoholu“.

„Vím, co vidím,“ prohlásila Miroslava věčně.

Josefína pokrčila rameny a zalovila v kabelce. Pitomý klíče... Jasně, když je člověk potřebuje rychle najít, nejsou k mání.

„Jdeš večer cvičit?“ Miroslavin hlas se nebezpečně blížil.

Sláva. Josefína odemkla svůj byt takovou rychlostí, jako by ji pronásledoval nebezpečný úchyl, a ne moralizující sestra.

„Zítří,“ houkla přes rameno a vstoupila do malé předsínky. Tiše doufala, že Miroslava nebude chtít jít dál. Těšila se na víno a ticho, ne na víno a přednášku o zdravém životním stylu.

„Dobře.“ Miroslavin hlas se zastavil uprostřed schodiště.

„Ahoj,“ kývla Josefína do škvíry zavírajících se dveří.

Aleluja. Přejela pohledem po svých obrazech a svalila se do měkkého ušáku. Velkými okny vedoucími do zahrady dovnitř pronikaly poslední sluneční paprsky a odrážely se od vršku broušené karafy napůl utopené pod haldou papírů. Mrkla na strop. Barevné spektrum si našlo místočko tam, kde vždycky. Spokojeně zavřela oči.

Zvonění telefonu jí ale nedalo šanci si tuhle chvilku jaksepatří vychutnat. Popuzeně znovu hrábla do kabelky a vytáhla vibrující přístroj.

„Ivane? Slyšela jsem, co se stalo vaší mamince. Je mi to moc líto...“ vyhrkla ze sebe. Kondolování jí nikdy nešlo.

„Víte, já... dnes bohužel...“ řekl.

Otevřela pusku k odpovědi, ale šeptání, které zaslechla na druhé straně, ji přimělo se odmlčet. Vsadila by se o cokoliv, že s kolegou Chatrným je žena.

„Josefíno?“ ozval se po chvíli, aniž by naléhání neznámé ustalo.

„Na shledanou zítří.“ Josefína zavěsila.

Na tohle opravdu neměla náladu.

Vstala a rozsvítila. Přešla z obývacího pokoje do kuchyně a pro-pátrala obsah ledničky. Rybí salát v majonéze nebo párek – nic víc uvnitř nebylo. Tedy pokud nehodlala okusovat kostky zeleninového bujónu nebo lízat z dlaně strouhaný parmazán. Minutu dumala, čím si dnes zkaží žaludek, načež si představila sestru, jak lomí rukama nad nezdravou uzeninou, a to rozhodlo.

Když pozorovala drobné bublinky stoupající ode dna hrnce, vrátila se v myšlenkách k Ivanovi. Vždy na ni působil jako ten párek – unaveně a s prošlou dobou trvanlivosti. Vypadalo to ale, že je v daleko lepší kondici, než jak se stavěl k okolí. Tyhle tiché vody úspěšně klamou tělem a je docela možné, že dnes přišla o velmi zajímavý večer. Na rozdíl od dotyčné, která Chatrnému dělala společnost právě v tuhle chvíli.

V bytě nad ní hodiny odbily pátou. Podle šoupání židlí poznala, že rodina Dostálových usedá k večeři. Později se nahoře nejí. Tedy pokud člověk nepočítá tajné noční rabování spíše ze strany mužského osazenstva a pokoutní ujídání pamlsků z rafinovaně ukrytých zásob v Ládíkově a Bertíkově pokoji.

Usmála se a zajela vidličkou do vroucí vody. K její nelibosti párek po celé své délce praskl.

Druhý den do školy téměř běžela. Jen rychlý pohyb a chladný vzduch ji totiž mohly po třech hodinách spánku probrat k životu. Bylo dávno po půl deváté. Z pošty vycházeli uspokojení důchodci a tvořili na chodníku debatující hloučky.

Během slalomu mezi nimi Josefínino otupělé vědomí náhodou zachytilo informaci o soukromém životě jednoho z místních praktických lékařů, radu ohledně zubní náhrady, stížnost na výši důchodu a lamentaci nad „tou hrůzou, co se stala v zušce“.

„Od rána tam stojí policajti, paní Nekolná.“

„Nepovídejte!“

„Není se čemu divit. Obyčejný lidi nemají peníze, tak kradou.“

„Kam jdete nakupovat, paní Krupičková? Potřebuju na svíčkou...“

Josefíně zatrnulo. Jestli mají babky pravdu, bude celá budova na nohou, a tentokrát se kolem ředitelny bez povšimnutí nedostane. Zrychlila ještě víc. Během cesty přes parčík jí začalo být nepříjemně horko a pod pravým žebrem se ozvala bodavá bolest. Rozhodla se to ignorovat stejně jako pohřební vůz jedoucí ulicí proti ní a statečně zdolávala poslední úsek kolem plotu školy.

Všimla si, že okno do prvního patra budovy je otevřené a dole na sněhu se válí stržená okapová roura. Nad ní stál muž v modré lyžařské čepici a kouřil. Když běžela kolem, zvedl zrak. Potlačila nutkání pozdravit a upalovala dál.

Před vchodem stála dvě policejní auta a vůz s pražskou poznávací značkou. Sotva otevřela dveře hlavního vchodu, zatarasil jí cestu rozložitý příslušník s obrovským knírem.

„Dobrý den,“ pípla a vytáhla se na špičky, aby viděla, co se děje za mužovými zády.

Místo pod schodištěm bylo od prostor výstavní síně odděleno červenobílou páskou. Spatřila ředitelku Vágnerovou bledou jako křída s kapesníkem u nosu v rozhovoru s dalším policistou. Žena oblečená do bílé kombinézy si hodila přes rameno koženou pracovní kabelu a přidala se ke skupině lidí, v jejichž středu poznala školníka a několik zaměstnanců školy.

„Vy jste?“ V zorném poli se jí objevila policistova přísná tvář.

„Učím tu. Výtvarnou výchovu,“ odvětila tónem žačky zkoušené z fyziky.

„Občanský průkaz,“ opřel se mohutnou rukou o futro, jako by čekal, že se Josefína pokusí proniknout na zakázané území nepatrnou škvírou, jež ve dveřích zůstala.

Poslušně mu podala doklady: „Co se stalo?“

Neodpověděl. Vytáhl notes a tužku.

Netrpělivě přešlápla. Pot na zádech ji začal studit. To je tak obtížné zapsat si jedno jméno? Zadrkotala zuby. Sakra...

„Hlaste se u komisaře Tvrdíka,“ vrátil jí doklady a ustoupil stranou. Kdyby neměla ztuhlá ramena, možná že by mu i zasalutovala. Vešla dovnitř.

„Josefíno!“ vrhla se k ní Eva Vágnerová, aniž by policista, se kterým ředitelka mluvila, měl šanci jakkoliv zareagovat.

„Zaspala jsem,“ vykoktala zaskočeně Josefína. „Na tu poradu jsem nezapomněla. Já –“

„Odnal Ivan včera ty výkresy?!“ zašermovala jí nadřízená před očima dokonalou manikúrou.

„Co?!“ Josefína vyvalila nechápavě oči.

„Nemůžu je najít!“ šeptala rozrušeně ředitelka.

„Něco se ztratilo?“ Josefína se rozhlédla.

„Do školy se vloupali zloději. Ivan je překvapil a oni ho zabili!“ zvolala rozrušeně Vágnerová.

Význam těch slov Josefíně docházel jen velmi pomalu. Její mozek odmítal informace takového druhu vůbec zpracovávat.

„Shodili ho ze schodů. Zlomil si vaz.“ Tentokrát slova šéfové pro-
vázal hlasitý vzlyk.

Josefína pohlédla za policejní pásku. Místo pod schody bylo prázdné.

„Víte toho víc než soudní patolog, paní ředitelko,“ ozval se za jejich zády hluboký hlas.

Otočily se. Za nimi stál muž v lyžařské čepici. A také v lyžařské bundě a kalhotách. Mimoděk pohlédla dolů, jestli na jeho nohou neuvidí přeskáče. Podle vrásek v opáleném neoholeném obličejí mu hádala tak pětáctyřicet let, mohl být ale i starší – mátlý ji jeho oči. Modré a studené jako krystalky ledu tam venku.

„Vaše jméno?“ zabodl je přímo do Josefíniných hnědých.

„Josefína Divíšková,“ zvedla bradu. „S kým mám tu čest já?“

„Komisař Tvrdík,“ odvětil, aniž by z ní spustil zrak.

„Paní Divíšková je na zdejší škole učitelkou výtvarných oborů,“ přidala svou trošku do mlýna Vágnerová.

„Neopouštějte budovu, paní Divíšková,“ řekl stroze. „Později vás vyslechneme.“ Potom se otočil a přidal se ke skupině kolem školníka.

„Tss...“, splynulo jí ze rtů. Nedokázala vysvětlit proč, ale tenhle chlap ji iritoval. „Můžu jít k sobě?“

Ředitelka přikývla a s povzdechem si sedla na kraj jednoho z panelů pro expozici plastik vedle čehosi, co připomínalo rozšlápnutou ulitu obřího šneka. „Nahoře jsou hotoví.“

Nechala ji být a prosmýkla se kolem místa, kde podle všeho nedávno leželo Ivanovo tělo. Bylo to divné, hrozné a absurdní zároveň. Když však viděla nepořádek, který všude panoval, rozházený nábytek, zotvírané šuplíky v kabinetech a učebnách, byla konečně schopná uvěřit tomu, co ti lidé dole tvrdili. Jenže co mohli zloději hledat v obyčejné umělecké škole? Pár starších hudebních nástrojů tu určitou hodnotu mělo, možná ředitelčin počítač, kopírka, ale jinak?

Její třída na tom nebyla o nic lépe než ostatní. Věci ze skříní a psacího stolu se válely na podlaze, pec byla otevřená a vypálené, polámané kočky ležely všude kolem.

„To snad není možný.“ Josefína si přejela rukou po čele a přebrodivla se tou spouští k umyvadlu. Nedostatek spánku a šok udělaly své. Sundala si kabát. Našla skleničku – ještě špinavou od daktyloskopického prášku –, a natočila si do ní vodu. Když pila, zrak jí sklouzl na nepořádek na zemi. Ze změti všelijakých špachtlí, dóz, kartonů a barev vykukoval králík *Playboye*. Poznala igelitovou tašku, do které včera Ivan strčil zapaspartované výkresy. Hořce se usmála a položila prázdnou sklenku na výlevku.

V tu samou chvíli nadskočila úlekem, neboť za zdí, u které stála, se ozvala rána a zvuk tříštícího se skla. Dříve než mohla sama sobě další počínání zakázat, vyběhla ze třídy a rozrazila dveře šatny. Ke svému nesmírnému překvapení spatřila Renatu Hadrbolcovou s prázdnou poličkou v náručí. Pantofle měla mokré a pokryté drobnými střepy. Těsný prostor pomalu plnila pronikavá vůně exotických květin a santalového dřeva.

Josefína vydechla úlevou: „Renato, jste v pořádku?“

Ta však nehnula brvou a rázně vykročila na chodbu. Obličej měla stažený zlostí a v tu chvíli připomínala spíš rozhněvaného nosorožce než učitelku zpěvu.

„Počkejte!“ zvolala za ní Josefína. „Teče vám krev!“

Renata Hadrbolcová se zastavila a vrhla na Josefínu pohled plný zášti: „Ivan tyhle voňavky neměl nikdy rád!“

„Prosím?“

„Nechápu, co na vás viděl!“

Josefína se zmožila jenom na tiché zírání. Renata Hadrbolcová pohodila natupírovanou hlavou a v marné snaze vypadat elegantně odpajdala chodbou do svého kabinetu. Hlasité bouchnutí dveří zaznělo školní budovou jako rána z děla.

„No ty vado!“ ulevila si Josefína.

„Vztahový trojúhelník na pracovišti?“

Kterej kretén zase?!

Komisař Tvrdík.

Tentokrát prostovlasý. S uspokojením zjistila, že jeho nakrátko střiženou světle hnědou kšticí prorůstají šediny. Ukázal rukou do třídy. Všimla si, že má extrémně dlouhé prsty – jako kapsář nebo klavírista. Jenže tohle byl naneštěstí policajt a ona musela chtít nechtít dělat, co požadoval.

Sedla si na židli a natáhla nohy před sebe. Cítila se jako po dvou-denním flámu. Nejraději by zalezla do postele a spala až do večera.

Komisař se opřel o hranu pracovního stolu a podrbal se v počítajícím strništi. „Měla jste s Ivanem Chatrným poměr?“ uhodil na ni bez obalu.

„Já?“ zasmála se. „Ne.“

Zdvihl obočí: „Vaše kolegyně?“

„Která?“ dělala, že nerozumí.

Mlčel.

„Nevím,“ pokrčila nakonec rameny.

„Kdy jste viděla Ivana Chatrného naposledy?“

Sundal si bundu a hodil ji přes opěradlo prázdné židle. Z postranní kapsy vypadla jeho modrá čepice. Povolil si řemen pouzdra s pistolí a nakonec si přetáhl přes hlavu i tlustý svetr.

Zamrkala. Nová policejní taktika, jak znejistit vyslýchanou osobu? Budiž. Rozepnula si černý svetřík a ladně – pokud to ještě v jejím stavu totální vyčerpanosti šlo – si přehodila nohu přes nohu.

„Včera ráno tady ve škole. Byl tady už přede mnou a hádal se se školníkem.“

K jejímu zklamání se v jeho tváři nehnul ani sval. „Ano?“

Vylíčila mu spor těch dvou, jak nejlépe dovedla. „Jak by řekla paní ředitelka, Alois Žemlička je poněkud laxní, co se týče své pracovní náplně.“

„A co byste řekla vy?“ zadíval se jí do očí.

„Chlastá,“ neuhnula pohledem. „Často a rád.“

Pokýval hlavou.

„Že on vytuhnul i včera v noci, když tu byli ti zloději?“ došlo jí náhle.

„Pak už jste Ivana Chatrného neviděla?“ vyhnul se odpovědi.

Je to pravda, teď si byla jistá. Školník byl namol a živly si v budově udělaly party. Kdyby Vágnerová pořídila do školy kamery, mohlo všechno dopadnout jinak. Jediné, do čeho ředitelka investovala,

byl alarm... Moment... jestli v noci alarm nezburcoval policajty, zapomněl ho ten blbec Žemlička zapnout. Anebo ho vypnul Ivan, když si otevíral budovu. Ale co tam tak pozdě dělal? A co ta ženská, kterou slyšela v telefonu? Všechno se zdálo zamotané.

„Ivana Chatrného jste potom ještě viděla, nebo ne?“ vytrhl ji z myšlenek komisařův hlas.

„Co? Ne. Jeho matka měla infarkt a on odešel z práce. Na sedmou jsme měli domluvenou večeři, ale odpoledne volal, že to ruší –“

„Moment,“ skočil jí do řeči, „říkala jste, že jste s ním poměr neměla.“

„To taky neměla,“ ošila se. „Pomohl mi s nějakou prací a já se mu chtěla odvděčit.“ Sama si moc dobře uvědomovala, jak to zní, ale takhle to bylo, ať si ten policajt myslí, co chce.

Nepatrně svěsil koutek. Stačilo to nicméně k tomu, aby jí hnul žlučí. Vstala a zašátrala v jednom z napůl vysypaných šuplíků. Někde tu měla schovaný kus čokolády. Pokud ten zloděj nebyla ženská, má šanci ji najít. Byla tam. Nedočkávě strhla staniol a zakousla se do ní jako do chleba.

„A dál?“ pokračoval v otázkách.

Čokoláda jí vrátila část duševní rovnováhy i vůli spolupracovat. Stoupla si naproti němu a nasadila nekompromisní výraz. „Z večeře se omluvil. Když telefonoval, nebyl sám. Slyšela jsem hlas nějaké ženy.“

„V kolik hodin to bylo?“ nahnul hlavu na stranu. „Zhruba.“

Pěknej chlap, blesklo jí mimoděk hlavou. „V pět. Přesně.“

„Opravdu přesně?“

Je možné, že by si z ní dělal legraci?

„Zeptejte se pendlovek, co má moje sestra v obýváku,“ odsekla.

Natáhl se pro pouzdro s pistolí a hodil si ho přes rameno. „Máte pusku od čokolády,“ poznamenal jako by se nechumelilo.

Nezmohla se na odpověď.

Sáhl pro zbytek svého oblečení: „Kdybyste si na cokoliv vzpomněla, volejte místní policejní oddělení a chtejte strážmistra Švece. To je ten velký, s knírem.“ Potom se obrátil ke dveřím a odešel.

O hodinu a půllitr kávy později se konečně rozhodla udělat něco s nepořádkem ve třídě. V budově vládlo nezvyklé ticho. Policie odjela i s ředitelkou Vágnerovou a učitelé se zavřeli do kabinetů. Jediný, kdo něco dělal, byl školník, který postával u hlavního vchodu a posílal děti domů. Čas se děsivě vlekl.

Posbírala poničenou keramiku do prázdné krabice od barev. Nepřežila víc než polovina koček – mezi nimi i ta Janičky Pařízkové. Představila si kudrnatého andílka běsnícího zlostí a zapřemýšlela, jestli se na příští hodinu se školkáči nehodí marod. A kdoví, jak to bude dál. Je možné, že rodiče odmítnou posílat své ratolesti do školy, kde se vraždí. I když... Vzala do ruky komisařovu čepici a nasadila si ji na hlavu. V dnešní době jsou všichni otrlí. Vágnerová nechá vyvěsit černý prapor a pojedje se dál.

Shýbla se pro igelitovou tašku s výkresy a hodila obrázky na stůl. Řada z nich byla pomačkaná a pro vystavování prakticky znehodnocená. Uchopila jeden zobrazující zimní krajinu s rozesmátými zajíci na saních a odlepila pomačkaný rámeček od podkladového papíru. K jejímu překvapení se na desku stolu snesly čtyři pětitisícikoruny.

„Co ten Ivan blbnul?“ nechápavě přejížděla pohledem z bankovek na sportující ušáky.

Sáhla po další kresbě. Lesní víla s růžovými vlasy a šesti prsty v sobě ukrývala stejnou částku. Zrovna tak nákladní auto s extrémně dlouhým výfukem a holohlavým pánem za volantem. Jakož i princezna, sněhulák a váza s květinami. Dohromady sto dvacet tisíc korun.

Překvapení pomalu přerostlo v obavy. Vypadalo to na pěkný průšvih a Josefína nehodlala dopustit, aby do něj spadla právě ona. Hrábla do kabelky pro mobil.

Strážmistr Švec si uhladil černý knír a přes štůsek bankovek podal Josefíně protokol k podpisu. „Vpravo dole,“ zabručel.

„Kde je komisař Tvrdík?“ osmělila se zeptat a vzala do ruky propisku.

Vrhl na ni pohled obvyklý spíš u vůdce motorkářského gangu než u veřejného činitele. Zaťukal ukazovákem na místo, kde se měla podepsat, a zvedl se.

Vyryla své příjmení, jako kdyby to byla hliněná destička, a ne kus papíru. Tyhle policejní manýry... Jako občanka má právo na informace. Narazila si trucovitě komisařovu čepici na hlavu. Chtěla ji tu nechat, ale teď si ji odnese jako trofej. Nakrknutě vstala.

„O tom, co jste našla, samozřejmě mlčte,“ poučil ji stroze. „A buďte k dispozici na telefonu.“

Zavřela za sebou dveře kanceláře hlučněji, než by se slušelo.

Když vyšla z policejní služebny na ulici, bylo hodně po poledni. Slunce hřálo z azurové oblohy a ze střech odkapával tající sníh. Nadechla se čerstvého vzduchu a po krátkém zaváhání vykročila k domovu. Těšila se, že se nají a na pár hodin zaleze do peřin. Potom bude malovat. Kruci, cvičení...

Raději bude předstírat, že na návštěvu místního fitcentra zapomněla, a riskne Miroslavinu přednášku o nezodpovědnosti vůči svému zdraví, než aby funěla na těch příšerných strojích. Jediné, co na posilování shledávala pozitivním, byli osobní trenéři. Museli se člověku věnovat a dobře se na ně dívalo.

V jedné uličce spatřila Ládíka s Bertíkem. Její milovaní synovci seděli na zábradlí před trafikou a spokojeně pokuřovali. Potichu se k nim zezadu přiblížila.

„Baf!“ vyštěkla jim do zátylků.

Ládík se úlekem sesul z hladké tyče a spadl do sněhu.

Bertík zůstal viset zachycený v uších svého batohu a okamžik mu trvalo, než získal zpět ztracenou rovnováhu.

„Jste padlí na hlavu?!“ zatukala si na čelo.

Bertík vyhodil nedokouřenou cigaretu a nervózně pohlédl na tetu. „Řekneš to mámě?“

Zamračila se. Tihle patnáctiletí kluci jsou pěkná kvítka, ale na výchovu pubertáků expert zrovna nebyla. Jen díky prozíravosti bývalého muže a Vincentově inteligenci nevyrostl z jejího syna sociální deviant. Nemá tudíž ani to nejmenší právo zasahovat Miroslavě do výchovy.

„Neřeknu,“ odpověděla přísně. „Ale v životě vás už nechci vidět kouřit.“

„Kouřit?“ Oba se zatvářili jako pitomečkové.

„Padejte!“ napřáhla ruku.

Strčili pěsti do kapes a s potutelným smíchem pomalu vykročili do centra.

Sledovala jejich klátící se postavy, dokud nezmizeli za nejbližším rohem. Že těsně vedle chodníku zastavilo auto, si uvědomila, až když ji řidičovy dveře štouchly do boku.

„Jste normální?!“ ohradila se proti muži vystupujícímu z vozu těsně před tím, než si uvědomila, že to je komisař Tvrdík.

„Máte moji čepici,“ odvětil klidně a přistoupil k ní.

„Hezky hřeje,“ nenechala se zaskočit.

„Právě,“ usmál se a rozhodil rukama.

Vypadá jako malý kluk, co mu rozkopali sněhuláka, napadlo ji. Chlapi jsou roztomilí, když něco potřebují. Sundala si čepici a podala mu ji. Studený vítr jí vletěl do vlasů, až se oklepala zimou.

„Potřeboval bych s vámi mluvit,“ řekl již svým obvyklým tónem nepřipouštějícím námitky a rozhlédl se, čepici stále v ruce. Vzápětí ukázal na restauraci *U Křepelků*. Byl to jeden z lepších podniků ve městě, který navštěvovala brodská smetánka a místní podnikatelé.